

czasie pozwolenia na tę uprawę i jeżeli przestrzeń gruntu zajętego pod uprawę tytoniu odpowiada wymogom, określonym w § 7 oraz jeżeli gatunek uprawianego tytoniu dozwolony jest do uprawy w odnośnej miejscowości.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego zawiadamiają o udzieleniu dodatkowego pozwolenia na uprawę tytoniu właściwe terytorjalnie urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych.

§ 31. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonywają urzędy i zakłady monopolu tytoniowego, wymienione w § 8, w przydzielonych im okręgach uprawy tytoniu i podległe im organa (instruktorzy uprawy tytoniu) oraz władze skarbowe z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów i organa wykonawcze tych władz.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego i podległe im organa nadzorcze czuwają nad tem, by plantatorzy stosowali się ściśle do przepisów i zarządzeń, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu, oraz udzielają im w sprawach uprawy tytoniu pouczeń i wskazówek. Prócz tego organa nadzorcze monopolu tytoniowego spełniają wszelkie czynności, mające na celu zabezpieczenie całości zbioru tytoniu dla monopolu tytoniowego, a w szczególności przeprowadzają pomiary plantacji tytoniowych, oszacowanie spodziewanego zbioru liści tytoniowych, kontrolują zapasy tytoniu po zbiorze i t. p.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, uprawnione są do wstępu na grunty oraz do wszystkich budynków, w których tytoni jest przechowywany.

Czynności te należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny.

Sposób wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu przez władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze określa odrębne przepisy.

§ 32. Na zasadzie art. 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są współdziałać w przyjmowaniu zgłoszeń na uprawę tytoniu, wspierać organa, powoływane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Zarządom gmin wypłacać będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego za każdy dzień asystencji, udzielonej na żądanie organów nadzorczych monopolu tytoniowego, wynagrodzenie w wysokości 5 złotych.

§ 33. Ceny wykupu, terminy i miejsca dostawy tytoniu ustala odrębne zarządzenia.

§ 34. Dla celów doświadczalnych może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego według swego uznania udzielać pozwolenia na uprawę tytoniu na całym obszarze Państwa.

§ 35. Warunki uprawy tytoniu dla celów ściśle naukowo-doświadczalnych określi w każdym poszczególnym wypadku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zgłoszenia o pozwolenia na taką uprawę należy składać do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Państwowe zakłady naukowe i szkoły rolnicze, tudzież zarządy państwowych ogrodów botanicznych mogą uprawiać tytoni w powyższych celach bez formalnego pozwolenia, obowiązane są jednak zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego najpóźniej do końca czerwca 1928 r.

§ 36. Zezwala się na uprawę w celach zdobniczo-ogrodniczych następujących odmian rośliny tytoniowej: *Nicotiana affinis vel alata*, *Nicotiana Sanderæ vel Sanderiana purpurea i rosea* tudzież *Nicotiana colossea* (*Nicotiana albo Lehmannia tomentosæ*).

Osoby, które wymienioną roślinę zasadziły i pielęgnują, obowiązane są zawiadomić o tem najpóźniej do końca czerwca 1928 r. miejscowo właściwy organ Kontroli Skarbowej.

Zaniechanie doniesienia pociągnie za sobą karę przewidzianą w art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 37. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: G. Czechowicz

133.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 30 stycznia 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa, Przemysłu i Handlu, Robót Publicznych i Skarbu o sposobie ustalenia i wypłaty odszkodowania i wynagrodzenia za zatrzymanie zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów przez formacje wojskowe.

Na mocy art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 859) zarządza się co następuje:

§ 1. Podstawą do żądania wynagrodzenia za zatrzymanie, lub odszkodowania za uszkodzenie lub zniszczenie zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów, zatrzymanych przy próbnym poborze, jest karta pobrania, wydana przez komisję poborową, przewidzianą w art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa.

§ 2. Zwrot zatrzymanych przy próbnym poborze przedmiotów, wymienionych w § 1, winien nastąpić w obecności komisji poborowej, która dokonała poboru.

Wypłata wynagrodzenia (odszkodowania) winna nastąpić z reguły przy zwrocie przedmiotu świadczącego.

§ 3. Wysokość wynagrodzenia za zatrzymanie przedmiotu świadczenia ustala komisja poborowa według załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Wynagrodzenie winno być wypłacone za każdy dzień zatrzymania przedmiotu świadczenia, przyczem dzień, w którym został dokonany pobór, oraz dzień, w którym został zwrócony przedmiot świadczenia, należy zaliczyć do dni, za które przysługuje wynagrodzenie.

Wynagrodzenie, określone w załączniku, ustala corocznie rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 4. O ile właściciel zgłasza pretensję do odszkodowania z tytułu uszkodzenia przedmiotu świadczenia w czasie zatrzymania tegoż przez formację wojskową, komisja poborowa obowiązana jest stwierdzić, czy i w jakim stopniu uszkodzenie powstało.

§ 5. W razie stwierdzenia, że uszkodzenie przedmiotu świadczenia powstało bez winy właściciela w czasie zatrzymania w formacji wojskowej, komisja poborowa określa stopień uszkodzenia w procentach od ceny szacunkowej przedmiotu, wpisanej na karcie pobrania i oznacza kwotę odszkodowania, poczem formacja wypłaca odnośną kwotę uprawnionemu.

W razie zaginięcia lub zupełnego zniszczenia przedmiotu wysokość odszkodowania wynosi pełną wartość szacunkową.

§ 6. Po dokonaniu oględzin przedmiotu świadczenia przez właściciela, formacja, która korzystała ze świadczeń, wypłaca wynagrodzenie za zatrzymanie za zwrotem karty pobrania.

§ 7. Po dokonaniu wypłaty wynagrodzenia względnie odszkodowania i po otrzymaniu przedmiotu świadczenia właściciel kwituje odbiór otrzymanej kwoty i przedmiotu świadczenia.

§ 8. W wypadkach gdy właściciel zgłasza pretensję z powodu uszkodzenia przedmiotu, a komisja poborowa uzna tę pretensję za nieuzasadnioną, lub gdy właściciel nie zgadza się na oznaczony przez komisję procent uszkodzenia przedmiotu, komisja spisuje protokół z dokładnym opisaniem przedmiotu i ewentualnych uszkodzeń, poczem przedmiot świadczenia zostaje zwrócony właścicielowi za pokwitowaniem z tem, że może on dochodzić swej pretensji o odszkodowanie na drodze sądowej.

Wynagrodzenie za zatrzymanie wypłaca się bez względu na roszczenie o odszkodowanie.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Załącznik do rozp. Ministra Spraw Wojskowych z dn. 30 stycznia 1928 r. (poz. 133).

Tabela dziennego wynagrodzenia

za zatrzymanie w formacjach wojskowych zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów, zatrzymanych podczas próbnego poboru.

Przedmiot świadczeń:	Cena za zatrzymanie w ciągu jednej doby		Uwagi
	w czasie od 1.XI do 31.III	w czasie od 1.IV do 31.X	
Koń wierzchowy i artyleryjski	5 zł.	8 zł.	
Koń taborowy	4 zł.	6 zł.	
Wóz	1 zł.	2 zł.	
Samochód osobowy i półciężarowy	25 zł.		
Samochód ciężarowy	30 zł.		
Motocykl	10 zł.		
Rower	2 zł.		

134.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji

z dnia 16 grudnia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany rozporządzeń Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 grudnia 1923 r. o uposażeniu nieetatowych, stałych dziennie płatnych pracowników kolejowych.

Na podstawie art. 102 i 103 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 567) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1142 i 1143) zmienia się w następujący sposób:

1) W ustępie 2) § 16 wymienionych rozporządzeń należy umieścić zamiast słów: „nadzorcy toru i t.p.” słowa: „zawiadownicy odcinka i t.p.”

2) Ustęp 3) § 16 wymienionych rozporządzeń otrzymuje następujące brzmienie: